

[Erhard Jakobsen.]

og forliget blev hevet hjem. Men da opstod der mellem vore 3 partier en forståelse af, at vi egentlig kunne stole ganske meget på hinanden, og at vi egentlig havde samme mål i en hel række henseender. Og så opdagede vi også, at vore 3 partier tilsammen har 37 mandater. Det er ganske meget i et ting, hvor det største parti har 47, og det næststørste har nu og da 26 og nu og da 27. Det opdagede vi også, og jeg tror da, der inden for alle de 3 partier er meget, meget ønske om at udforske mulighederne for, at vi også i fremtiden kan optræde fælles, ikke som en blok vendt mod andre, men som en blok, der er parat til at støtte dér, hvor der er støtte behov i en situation, hvor det ellers kan resultere i det sædvanlige usikre og tvivlsomme forløb, som så meget har haft herinde.

Set tilbage over tiden må vi centrumdemokrater altså sige, at vi har været overmåde tilfreds. Vi har ikke fortrudt det samarbejde med regeringen, som vi indledte, da vi indtrådte som et støtteparti for regeringen. Vi har også være glade for at se, at socialdemokraterne er vendt tilbage til den positive holdning, at man vel ikke, naturligvis ikke, kan acceptere alt, men at der er meget, man kan acceptere under hensyn til, at man erkender den nødvendighedens lov, der råder herinde, at vi i fællesskab skal styre det her land med regeringen i toppen, men med os andre som en hel uundværlig baggrund for, at der kan styres.

De nye partier har bestemt ikke betydet, at det hele er blevet forvildet og broget. Det har tværtimod været de nye partier, der har udgjort en væsentlig betingelse for, at arbejdet ikke blev afbrudt i en situation, hvor en afbrydelse formentlig havde betydet en dansk devaluering, i en situation, hvor det er temmeligt givet, at selv om et par partier havde fået nogle mandater mere, ja, så havde de opvejet hinanden, og situationen havde været lige så usikker efter valget som før, og så havde man kunnet begynde på en frisk. Helt anderledes står vi nu, hvor vi har lagt meget godt arbejde bag os.

Selv om centrumdemokraterne kunne udtrykke lige så mange betænkeligheder over for situationen her og i udlandet og om Watergate, og jeg ved ikke hvad — det kunne vi alt sammen gøre — så står der dog

en fornemmelse tilbage af, at det nu var en rigtig god samling, der her tog sin slutning. Kan vi bare i fremtiden finde hinanden, som vi har gjort det her, så tror jeg, respekten ude hos vælgerne for det arbejdende folkestyre vil vende tilbage igen.

Morten Lange (SF):

Jeg skal indledningsvis bevæge mig lidt væk fra Gladsaxe-kredsen, hvor jeg selv er valgt, og sige et par ord om situationen i verden omkring os. Det er trods alt den, som vi må se vores forhold på baggrund af. De ting, der sker i verden, kan ikke undgå at have en væsentlig indflydelse på livet i dette land.

Verden har igennem mange år altid været præget af så mange uroligheder, at det kan give anledning til bekymring, så hvis man i udviklingen kan finde blot lidt, som man kan kalde positivt, fortjener det at fremhæves. Jeg synes, det bør noteres, at der i de sidste tider er sket nogen afspænding ikke mindst i det meget faretruende mellemøstlige område. Om det er holdbart, om de spinkle relationer, som det er lykkedes at etablere, også vil udvikle sig, vil tiden vise, men der er da i hvert fald kommet uimodsigelige fremskridt i dette farlige område. Det har måske også virket en smule beroligende ind på den lidt paniske situation om olie- og energikrisen, som til en vis grad må ses i det mellemøstlige perspektiv.

Det skulle også noteres, for det er snart sjældent, at et af de klassiske fascistiske områder, Portugal, på næsten ublodig vis er vendt tilbage til demokratiske former. Det er sjældent, at det i denne verden går den vej; modsat har vi jo desværre måttet konstatere udviklingen i Chile, men Portugal ligger trods alt en lille smule nærmere. Man må håbe, at det lykkes for Portugal også at sikre de afrikanske områder, som har været underlagt dette land, en selvstændighed. Derved vil et nyt stort fremskridt være nået.

Vi må endvidere notere, at udviklingen i vore nabolande, i Norge og Sverige, i hovedsagen må siges at være præget af et positivt økonomisk perspektiv. Det synes, som om man i de to lande, som ikke har tilsluttet sig De europæiske Fællesskaber, har været i stand til at bevare et fast greb eller et faste greb om økonomien og sikre ikke ubetydelige fremskridt.